

POD MODROU OBLOHOU

EVA PAŘÍKOVÁ

Eva Paříková

Pod modrou oblohou

I. KAPITOLA

Zvoní. Vybíhám schody do patra, už jen posledních pár schodů a proběhnout dlouhou chodbou ke třídě. Nejraději bych ségru přiškrtila, že mě nevzbudila dřív. Do noci jsem si četla knížku, abych ji dočetla, no a samozřejmě jsem ráno přeslechla budík. Drahá sestřička toho využila a vzbudila mě před odchodem na autobus. Takhle chvátat předposlední den do školy je pomalu o život. Jsem ráda, že už je skoro školní rok za námi, nevím, jak bych učitelce Semerádové vysvětlovala, že jsem zaspala, tuhle omluvu moc neuznává, bere to jako lajdáctví. Což tedy moc dobře nechápu, jako by ona nikdy v životě nezaspala. Aneb jak říká, přesnost je výsadou králů. Uchichtnu se, tak tím se ona řídí velmi pečlivě.

Proklouznu potichu do třídy, ale učitelka mě stejně zahlédne, ví, že je před prázdninami, tak na mě jen mávne rukou, ať si sednu do lavice a poslouchám. Ta baba musí být ve třídě vždycky těsně před zvoněním. Má názor, že musíme všechno za tu školní hodinu stihnout, takže na zbytečné prodlužování přestávky nemáme nárok. I tak desetiminutová pauza je prý dostačující. Podle ní by nám i pauzy nejlépe zkrátila na minimum, prý stejně děláme bordel, lítáme po chodbě. No ale zase na druhou stranu, je dobrý mít delší pauzu, člověk když zapomene domácí úkol má šanci ho stihnout

opsat. Navíc při přecházení ze třídy do třídy by pětiminutovka nestačila.

„To je pohybu po ránu, ještě že už je zítra vysvědčení,“ špitnu k Dominice.

„Prosím tě, o nic jsi nepřišla, Sema nám tu vykládá svoje zážitky z výletů, nic záživného.“ Abyste věděli, kdo je Sema, tak je to přezdívka pro paní učitelku Semerádovou. V prváku jí tuhle přezdívku dal Šimon, Semerádová je prý strašně dlouhý, tak si to zkrátil na Sema a od té doby jí nikdo jinak neřekne.

Ve škole jsme to přežili a hurá ven. Zítra si dojdeme pro vysvědčení a už nás tam dva měsíce nikdo neuvidí. Před školou na mě čekají moje nejsuprovější kámošky Domča s Terkou.

„Anet, pohni si a pojď s námi na zmrzku,“ volá na mě přes silnici Dominika, že ji nejde přehlédnout. Musím říct, že je to fakt kočka. Vysoká tmavovláška s kočičíma očima a bezva figurou. Na sobě má riflovou mini, bílé tílko s malou květinou a boty na menším podpatku. Terka je z nás nejmenší, ale obličej má jako panenka. Tmavě hnědé vlasy do půl zad se jí krásně vlní, oči mají tmavě hnědou barvu. Na sobě má bílé kratásky, stříbrné boty na vysokém podpatku, aby si nepřipadala mezi námi malá a růžové tričko. Já mám na sobě krátké kratásky, které když uviděl táta, tak se chytal za hlavu, že kratší už by být nemohly. Samozřejmě přehánění, to by jinak nebyl můj táta. Ale je fakt, že na to kolik stály, tak moc látky nemají, ale jak se říká, tady se platí za tu látku, která tam není. Ke kratásům mám světle fialové tričko a sportovní obuv. Jak už jsem se zmiňovala, že jsem zaspala, musela jsem vyrazit na kole, protože mi autobus ujel a v naší dědině další takhle ráno do Hradiště nejel.

Jdeme směrem k cukrárně U berušky. Cukrárna je velmi útulná, je zde příjemné posezení jak vevnitř cukrárny, tak i venku v zahrádce, která je teď v teplých dnech otevřena.

„Půjdeme si sednout do zahrádky, když je tak krásně,“ prohlásí Terka a nikdo neprotestuje.

„Já si dám pohár, přidáte se?“

Domča zvesela prohlásí: „No jistě a já rovnou dva. Takový vedro v červnu dlouho nebylo, to se musíme zchladit.“

Takže si sedáme na zahrádce do křesílek. Je to tu moc pěkné, minulý rok to tu předělávali. Mají tu místo pro děti - pískoviště, prolézačky, houpačky. Přichází k nám mladá slečna a ptá se, zda si budeme něco přát.

„Já si dám ovocný pohár,“ objedná si Terka.

„Já bych poprosila o oříškový pohár,“ přidá se Domča.

„Mně prosím karamelový pohár,“ zůstávám u své klasiky, karamelový mám nejraději.

Když servírka odejde, začneme plánovat prázdniny.

„Takže k tobě máme dojet v sobotu, v kolik hodin?“ ptá se mě Dominika.

„Viděla bych to tak kolem páté hodiny, kdyby byla změna, tak vám dám určitě vědět.“ „To je super, naši jedou na víkend k babči a já tam aspoň nemusím. Sice babičku ochudím o své vysvědčení, ale to neva, stejně tam za ní pojedou v srpnu na prázdniny. Ukážu jí ho tedy potom, však naši jí poreferují za mě,“ prohlásí Terka. „Takže jsme domluvený, sejdem se pozítří u Anet,“ shrne to Domča.

„Terko, tebe doveze ten táta, když jedou k babičce?“

„A jo,“ pleskne se do čela. „Holky, mně to vůbec nedošlo. Tak já dojeďu autobusem s Domčou, co říkáš Domi, vezmeš jednoho pasažéra k sobě?“

„Nooo, já nevím.“ Domča začne koulet očima a pak se začne smát. „To jsou otázky, jistě, pojedeme spolu. Budeme dvě, nebudeme se bát vlka nic.“

Přichází servírka a nese nám poháry a pití. Vrháme se na to jako nedočkavé malé děti. „Holky, super pohár,“ říká Domča a cpe si do pusy vrchovatou lžičku oříškové zmrzliny. Koukáme s Terez na ni a musím se v duchu smát, protože začíná dělat ksichty a špulit pusu.

„No jo Domí, ta zmrzlina je studená,“ prohlásím a s Terezou se jí smějeme.

„To se vám to směje, co, když nemáte pusu zmrzlou a ještě mi zamrzají zuby,“ huhlá Dominika s plnou pusou zmrzliny.

„To víš, my se tím necpeme, jako kdyby nám to chtěl někdo sníst,“ prohlásí Tereza a já jen přikyvuji.

Kdyby si toho dala na lžičku míň, tak by teď neměla přimrznuté zuby. Vychutnávám si svůj karamelový pohár, bavíme se o škole, učitelích a o tom, jak se těšíme na prázdniny. Čas utíká rychle. Beru si kolo a holky mě jdou kousek doprovodit. Nasedám, zamávám jim a odjíždím k domovu.

Když přijíždím k naší vilce, seskakuji z kola a chystám se otevřít branku. Vtom se zaposlouchám do melodie linoucí se z okna. Sestra má otevřené okno a hraje na piano svoji oblíbenou písničku Für Elise od Beethovena. Zaposlouchám se, hraje fakt pěkně. Otvírám branku a vcházím na zahrádku. Obcházím barák a jdu uklidit kolo. Vtom uvidím mamču, jak věší prádlo, jdu k ní.

„Ahoj mamí,“ zdravím ji zvesela.

„No ahoj Aneto, už jsem myslela, že ses nám někde zatoulala,“ prohlásí. „A jak ses měla?“ „Byla jsem s holkama v cukrárně a zapovídaly jsme se.“

„Běž domů a řekni Kristýně, že bude večere, tak mi pomůžete.“

„Jasně. A táta už je doma?“

„Ano, sedí v pracovně.“

Jdu domů a zamířím rovnou do pokoje, odkud se line krásná melodie klavíru.

„Kris, pojď mi pomoci do kuchyně. Máma chce, abychom prostřeli stůl k večeři.“

„Jo,“ ozve se od klavíru, „ale vydrž chvíli, jen to dohraju.“

Sedám si na postel a poslouchám, jak jí to jde. Taky jsem to zkoušela, ale dlouho jsem u toho nevydržela. Něco málo zahraji na kytaru, ale taky žádná sláva. Zase ale oproti Kristýně umím líp zpívat a hlavně mě to baví. Sestra dohrála a jdeme za mámou do kuchyně. Krásně to tu voní. Kristýna se natahuje pro talíře a lžíce, já si tedy vezmu skleničky a ubrousky. Podávám na stůl konvici naplněnou vodou, s kousky citronu a lístky máty.

„Holky, zajděte jedna pro tátu, že je večere.“

Koukáme se ségrou na sebe, která za ním zajde. Nakonec jdu tedy já, dnes jsem tátu ještě neviděla. Vcházím do pracovny, táta sedí u stolu a zamyšleně kouká do počítače.

„Ahoj tatí, je večere.“

Táta zvedne hlavu od počítače, podívá se na mě a široce se usměje.

„Anetko, tebe jsem dneska neviděl, jak ses celý den měla?“

„Měla jsem se skvěle. Byla jsem s holkama v cukrárně a uteklo to moc rychle.“

„To jsem rád,“ zvedne se od stolu a jdeme do kuchyně. Jídlo už je nachystané na stole. Máma udělala moji oblíbenou hrachovou polévku, je výborná.

„Zítra přijede babička, tak se holky nikde nezdržujte a přijďte zavčas,“ říká máma. Koukneme s Kristýnou na sebe a odkýváme to.

Babička je suprová, každý nám ji může závidět. Už se na babi moc těším. Jsem zvědavá, co mi dá za vysvědčení, vždycky něčím překvapí. Jednou to jsou peníze, jindy něco pěkného na sebe. Má dobrý vkus a jde s módou, což mi holky závidí. Dojedli jsme, pomáhám sklidit nádobí ze stolu a narovnat ho do myčky. To byl bezva nápad koupit myčku, ušetří nám to čas strávený u nádobí. Kristýna napouští vodu do konvice a nachystá nám čaje a našim kávu. Máma vyndává talíř s bábovkou a krájí ji na plátky. Když jsou čaje a káva zalité, sedáme ke stolu. Natahuji se pro bábovku, než se do ní pustí sestra, to by byla hned pryč a ani bych neochutnala. Máma se rozpovídá o Francii, kam se všichni - kromě mě - chystají. Máma je módní návrhářka a má v Paříži přípravu na módní přehlídku, takže tam nesmí chybět. Táta, když se dozvěděl, že tam pojede na celý týden, tak navrhl, že mamku doprovodíme a poletíme s ní. Prodloužíme si pobyt na čtrnáct dní a pěkně si to tam projdeme.

Na jednu stranu bych jela s nimi ráda, ale představa, že strávím čtrnáct dní s našima a otravnou sestrou se mi moc nezamlouvá, tak jsem navrhla, že zůstanu doma, pozvu sem holky, abych tu tedy

nebyla sama. Samozřejmě okolo toho bylo milion řečí, ale nakonec s tím souhlasili, však už mi bylo osmnáct a naši jsou chápaví, jako málokterí rodiče. Takže sbohem Francie, já přiletím jindy a bez našich. Kristýna taky navrhla, že by zůstala se mnou doma a nikam neletěla, ale u ní to neprošlo, však jí je čtrnáct, takže musí poslouchat. Sice se šklebila, ale teď se tam těší a já jsem ráda, že mi to prošlo a budu mít pár dní klid. To budou super prázdniny, s Domčou a Terkou si je užijeme. Doufám, že ty letošní prázdniny budou stát za to a konečně potkám toho správného kluka.

„Kiky, zahraješ mi ještě něco na klavír?“ Moc nadšeně se netváří, že by měla hrát zrovna mně, ale nakonec přikývne a jdeme do pokoje. Usedá ke klavíru, uculí se, takže má něco za lubem. Mám pravdu, jen co uslyším první tóny melodie. Začala hrát svatební pochod, provokativka.

mlčím, přistoupím k ní a potom prohodím:

„To budeš někomu hrát na svatbě?“

Přemýšlí, co mi řekne a nakonec to z ní vypadne. „Ne někomu, ale tobě.“ A začne se smát.

Ví, že nemám kluka a štvě mě to. Nejradši bych ji přiškrtila a praštila polštářem, ale s ničím bych si nepomohla. Přestane hrát pochod a začne hrát The Entertainer od Joplina. Prsty jí po klávesách jen jedou, jdu raději k sobě do pokoje.

Jsem ráda, že máme každá svůj pokojík. Terka bydlí v bytě a o pokoj se dělí se sestrou, to já mít pokoj s Kristýnou, tak se zblázním. Vytáhnu knížku a čtu si. Za okny se stmívá.

Jdu do sprchy a půjdu spát, aby to nedopadlo jako dneska. Zítra do školy nechci jet zase na kole, když je vysvědčení. Naštěstí je doma i mamka a ta mě vyspávat nenechá.

II. KAPITOLA

Budík jsem vypnula, ale vstávat se mi nechce. Nakonec se tedy k tomu dokopu, žaluziemi sem proniká sluníčko, dnes bude opět krásný den. Rozhružu žaluzie a koukám do zahrady, tráva je krásně zelená, kytky kvetou, nad trávou poletují bělásci a mně je krásně. Konečně je tu léto a prázdniny, na které se vždycky těším.

Jdu ke skříni a přemýšlím, co si vezmu na sebe. Nakonec to vyhraju černé elastické šaty, krátké pod zadek. Otevru dveře na chodbu a nakouknu, zda uvidím ségru. Do pokoje má zavřeno, vypadá, že je stále v pokoji a koupelna je tedy volná. Třemi kroky přeběhnu ke dveřím koupelny a zaberu si místo u zrcadla. Jsem ráda, že jsem vstala dřív než Kristýna, jinak bych tvrdla před dveřmi, než by mě tam pustila. Vždycky přemýšlím, co tam tak dlouho dělá, až mě párkrát napadlo, že to dělá schválně, abych nestíhala. Vyčistím si zuby, přečesu si svoje krásné kaštanové vlasy, které mám pod lopatky. Taky se mi vlní, ale ne jako Terce. Oči mám modrozelené, dám si oční stíny, na horní víčko si udělám tužkou černou linku a nakonec přidám řasenku. Make-up nedávám, mám krásnou pleť. Když na sebe tak koukám, musím říct, že jsem pěkná holka, sice bych našla něco, co bych nejraději změnila, ale bohužel mám smůlu. Mít třeba tmavě hnědé oči, tak bych byla spokojenější.

Obočí si našťestí trhat nemusím, mám ho pěkně pravidelné. Takže procedura zkrášlení je u konce, když vycházím z koupelny, Kristýna zrovna vychází z pokoje, tak jsme se pěkně minuly.

Jdu do kuchyně, máma nám už nachystala snídani a uvařila čaj, je zlatá.

„Dobré ráno mami.“

„Dobré ráno Anet, Kristýna už taky vstala?“

„Jo, právě zalezla do koupelny.“

Usedám ke stolu, беру si konvičku s čajem a naliju si ho. Na stole mám nachystaný chléb, namazaný máslem a s plátkovým sýrem. Když dojídám, přichází Kristýna.

„Kdy odešel táta?“ ptám se mámy.

„Chvilí před vámi, šel ještě něco zařídit.“ Táta učí na průmyslovce v Hradišti matematiku a ekonomiku, je tam spousta pěkných kluků. Dost lidí tam znám, protože Filip chodil na průmyslovku. Jinak Filip je můj bývalý, chodili jsme spolu přes rok. Loni o prázdninách se odstěhoval k Šumavě a nějak nám to nevyšlo.

No nevyšlo, jak se to vezme. Filipa jednoho dne vytáhli kluci do hospody, trochu víc upil a začala ho tam balit servírka. Mimochodem zrovna sestra jednoho jeho kamaráda. No a vyspali se spolu. Dobrá, přemýšlela bych nad tím, že bych mu odpustila. Ovšem do doby než jsem zjistila, že mu ona slečna řekla, že je těhotná a s ním. Věděla, že je to fajn kluk a že by ji nepodrazil, tak mu jaksí zapomněla říct, že nebere žádné prášky a otěhotněla. On je férový, i když tohle byl od ní podraz. Prý ji nemůže opustit, kvůli dítěti. Nechce mu vzít tátu. Na mě prý nikdy nezapomene, že mě pořád miluje. Nevím, ale už to mám za sebou. Probrečela jsem

spoustu dní a nocí. Naštěstí mám super kamarádky, takže mě v tom holky nenechaly. Jdu si pro kabelku, obuji si černé lodičky na podpatku. Řeknu mámě ahoj a odcházím. Na Kristýnu čekat nebudu, už je dost velká na to, abych ji doprovázela, a na autobus dojde.

Dnešní cesta autobusem je nějaká dlouhá nebo to bude tím, že už se nemůžu dočkat, až budu mít v ruce vysvědčení a budou tu konečně vysněné prázdniny. Holky jsou zlaté a čekají na mě na zastávce.

„Ahójí!“ zdravíme se vesele navzájem.

Jdeme společně ke škole. Holky jsou obléknuté jako já do šatů, sluníčko pořádně hřeje. Na obloze je pár bílých mráčků, jinak je čistě modrá.

Kráčíme k budově gymnázia T. G. Masaryka a každou chvíli se něčemu smějeme. Jsme veselé, protože máme školní rok úspěšně za sebou. Tentokrát už nejdeme do šaten, ale rovnou do třídy, kde je tak hlučno, že se to rozléhá po celé chodbě. Třídu máme až na konci chodby. Vejdeme do třídy a zasedneme do lavic. Zvoní a se zvoněním přichází náš milý třídní pan Koudelka.

„No tak mládeži, zklidníme se a postavíme se, když už jsem tady já. Víím, že vás to tu už nebaví, vidíte se venku, nejlépe někde u vody, ale ještě mi prosím věnujte chvilku. Rozdáme si vysvědčení a pak vás pustím. Pokud budete spolupracovat, půjdete dřív domů, pokud ne, tak se to bude zbytečně prodlužovat. Záleží jenom na vás. Sedněte si.“

Začne číst jména podle abecedy a podávat vysvědčení. Koukám po spolužácích, jak se na poslední den kdo obléknul. Musím říct, že

někteří překvapili a oblékli se pěkně, ale některým je to fuk a vyrazili oblečení jako v normální školní den.

Adámek si překládá vysvědčení a strká ho do kapsy u riflí, no to by nebyl on. Prošel s odřenýma ušima, ale neřeší to.

„Henzlová.“

Dominika se zvedne a jde k panu učiteli. Podají si ruku, Domča si od něj vezme vysvědčení, pan učitel jí ještě něco řekne a odkráčí zpátky k nám. Sedne si ke mně, dá si vysvědčení do folie a zkoumá ho.

„Týbrd'o, já nakonec dostala z chemie trojku.“

Hrozila jí čtyřka a nakonec jí náš dědoušek dal trojku, asi jí nechtěl kazit vysvědčení. Jinak má ještě trojku z biologie, ale to prý neřeší, to k životu nepotřebuje. Jediné co ji z biologie zajímá je sexuální výchova, ale tam je prý lepší praxe než pouhá teorie a doktorka z ní prý stejně nikdy nebude. Usměji se. Jsem zvědavá, jak dopadlo moje vysvědčení.

„Kratochvílová.“

Terka jde k panu učiteli. Přichází s úsměvem na tváři. Kouknu na její vysvědčení a ani se nedivím, že se usmívá, má pouze dvě dvojky, takže dostala vyznamenání. Terka se nemusí moc učit, ona na to koukne a hned si to pamatuje.

Já takové štěstí nemám, abych měla dobré známky, musím se pořádně učit.

Konečně se blížíme ke konci, tudíž i k mé maličkosti.

„Vágnerová.“ Vstanu a jdu si pro vysvědčení. Pan učitel mi popřeje krásné prázdniny, pochválí mě za krásné vysvědčení a já si jdu sednout zpátky do lavice.

Koukám na něj nevěřícíma očima. Já nakonec trojku z chemie nedostala, na vysvědčení se na mě usmívá dvojka. Super, mám radost. Pět dvojek sice na vyznamenání jako u Terky není, ale já jsem ráda.

Domča nám okoukne vysvědčení a prohlásí: „No co, všichni nejsou chytří jako vy dvě.“

Ted' to je skvělé, ale jak to bude vypadat příští rok, při maturitě, to bude velmi zajímavé. Ale to je až za rok.

Pan učitel nám ještě dá kázání, jak se chovat o prázdninách, jako bychom to nevěděli. Posloucháme to každý rok už od základní školy. Rozloučí se s námi, popřeje nám krásné prázdniny a bude se na nás těšit opět v září.

Dám si vysvědčení do folie, sroluji a strčím ho do kabelky. Jsem zvědavá, co mi na něj řeknou naši. Taky budou koukat, protože jsem je připravila na trojku z chemie. Takový bláboly stejně v životě potřebovat nebudu.

„Holky, co budete dneska dělat?“ ptá se nás cestou na nádraží Terka.

„Já jdu domů, mamka přijde dřív z práce a půjdeme si někam sednout na oběd. Odpoledne si musím dobalit ještě nějaký věci. Strašně se těším na zítřek a na celý volno,“ řekne Domča.

„Naši na mě čekají doma a přijde na oběd i babička,“ řeknu holkám. „Jinak na zítřek se taky těším, naši odjíždí kolem desátý hodiny na letiště a potom už si budu jenom užívat klidu.“

„Vy se máte, já jdu domů a odpoledne až dojde máma, tak teprve někam vyrazíme. Kolem poledne má dojet Katka, tak jí vyrazím naproti.“ Došly jsme až na nádraží.

„Tak se holky mějte a zítra na vás počkám na zastávce.“

Autobus mi právě přijíždí a já nastoupím. Usednu na sedadlo, které je blíž k holkám, zamáváme si, než autobus odjede. Tak a máme další školní rok za sebou. Mohu říct, že byl úspěšný.

Přicházím domů, naši jsou oba v kuchyni. Kristýna je prý s babičkou a přijedou spolu.

„Tak jak jsi dopadla, Anetko?“ ptá se táta a chce podat vysvědčení. Máma mu nakukuje přes rameno a podle jeho výrazu je poznat, že jsem ho potěšila.

„Musím říct, že jsi šikovná,“ a podává vysvědčení mamce. Ta na něj koukne a prohlásí: „Potěšila jsi mě, měla jsem obavy, že tam budeš mít trojku z chemie.“

Naliji si do skleničky vodu, mám děsnou žízeň. K baráku přijíždí nějaké auto, nakouknu oknem a vida, babička s Kristýnou dojely. Máma je jde přivítat.

„Tak jste konečně dojely, auto tam mamí můžeš nechat stát, Pavel prý nikam nepojede, takže nám tam vadit nebude,“ prohodí máma k babičce.

Kristýna se objeví ve dveřích s úsměvem na tváři a v ruce má tašku. Vypadá, že už se babičce pochlubila s vysvědčením a něco dostala. Jdu k ní, jestli se pochlubí, dělá, že mě nevidí a pokračuje do kuchyně, kde si sedá ke stolu.

„Tobě už dala babička něco za vysvědčení?“ ptám se Kristýny.